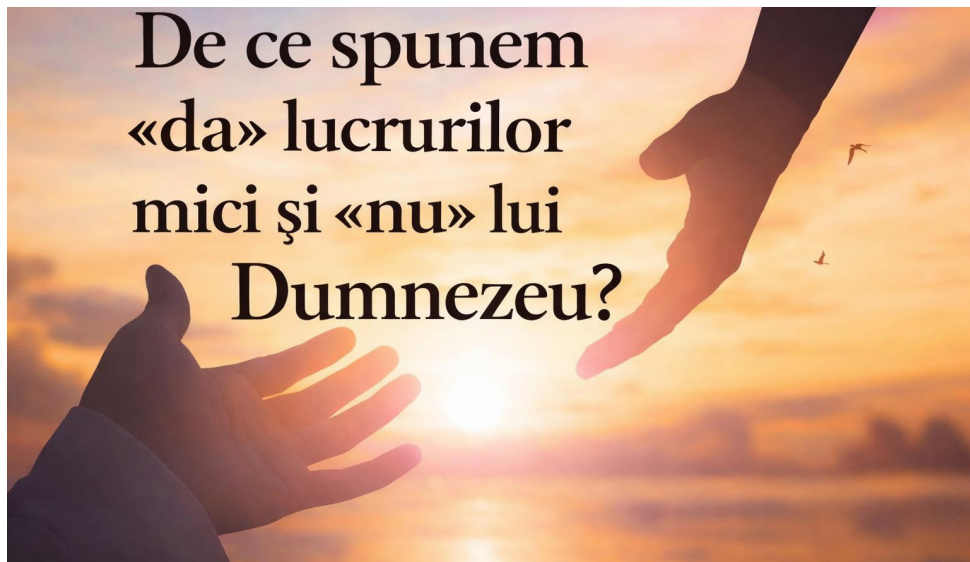

FOAIE PAROHIALĂ APRILIE 2026

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

De ce spunem «da» lucrurilor mici și «nu» lui Dumnezeu?

Rândurile care urmează, trebuie să recunoaștem, pot intimida pe mulți dintre noi. Însă, **spiritualitatea și iubirea față de Cristos nu trebuie să le privim ca pe o cale aspră și rece a unei abnegații rigide sau ca pe o urcare dificilă pe un munte al perfecțiunii care se atinge doar prin renunțarea la orice dorință omenească.** Sfântul Ioan al Crucii, în cartea sa, *Urcarea Muntelui Carmel*, ne explică modul în care trebuie să procedăm. Accentul se pune pe a face mai mult spațiu în viața noastră pentru a fi mai în acord cu acele dorințe infinite din profundul sufletului nostru și cu Singurul care

le poate satisface, Cristos.

De exemplu, cazul unei tinere care se îndrăgostește. Ea va petrece mai puțin timp cu prietenii, cu familia, cu ocupațiile ei, pentru a avea mai mult timp de petrecut cu iubitul ei. Iubirea este aceea care o împinge să spună „nu” altor lucruri, pentru a putea spune „da” la a petrece mai mult timp cu el. În mod similar, Sfântul Ioan al Crucii ne invită să acordăm mai puțin timp, energie și atenție banilor, statutului, ecranelor, distracțiilor frivole și onorurilor, mângâierilor și plăcerilor acestei lumi, astfel încât să putem avea mai mult spațiu în inimile noastre pentru

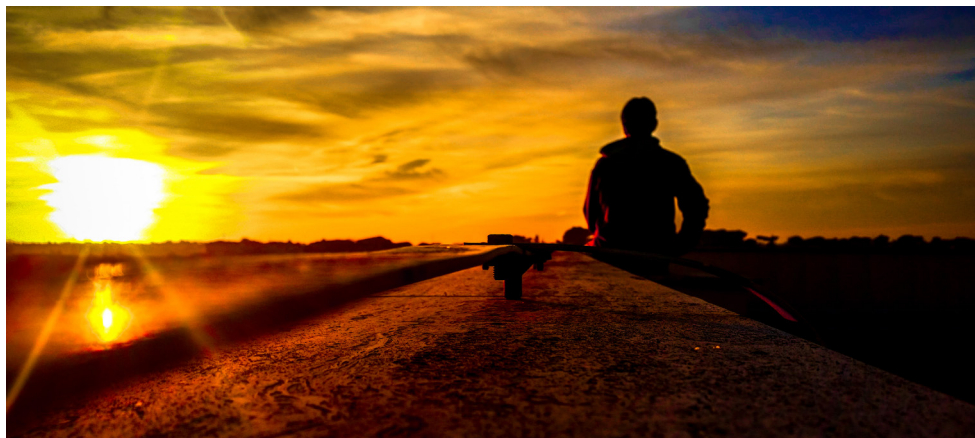
a căuta cea mai profundă dorință a inimii noastre: pe Iubitul nostru, Isus.

Să ne imaginăm o mamă care își poartă copilul într-un braț, iar în celălalt ține strâns sacoșele pline de cumpărături. Pașii îi sunt grăbiți, iar mâinile - deja ocupate. Deodată, celălalt copil se apropie și îi spune cu inocență: „Mami, ține-mi mingea de fotbal!”. În clipa aceea, ea ar vrea să-l ajute, dar nu mai are cum - brațele îi sunt pline.

Așa se întâmplă când ne agățăm

Sfântul Ioan al Crucii explică faptul că **există unii creștini care „nu rămân goliți în interior pentru ca Dumnezeu să îi umple cu desfătarea Sa... Mâinile lor sunt deja pline și nu pot primi ceea ce Dumnezeu le dă”**.

Noi de ce anume suntem atașați? De ce ne agățăm, ce ne-ar putea împiedica să avem mâinile deschise pentru a primi ceea ce Dumnezeu dorește să ne dea? Învățătura este aceasta: „rămâi golit... din iubire pentru Cristos”. Iubirea este cea care

de lucrurile despre care credem că ne aduc fericirea: preferințele noastre, confortul, cariera, laudele oamenilor, o anumită poziție, un anumit plan, o anumită relație, imaginea pe care o proiectăm asupra viitorului copiilor noștri, plăcerile mâncării, băuturii sau ale trupului. Ne agățăm, de fapt, de propria voință.

Dar atunci când strângem cu atâta înverșunare ceea ce ne dorim, mâinile noastre nu mai rămân deschise pentru a primi ceea ce Dumnezeu voiește să ne dăruiască - iar, în cele din urmă, darul este chiar El Însuși.

ne împinge să dorim să spunem „nu” altor lucruri pentru a face mai mult loc pentru Isus.

Așadar, învățătura Sfântului Ioan al Crucii se referă la a te asigura că nu există nimic, nici o relație, nici un plan, nici o posesiune, nici o laudă, onoare, confort sau plăcere lumească ce să ia locul celui „un lucru necesar” („*Maria și-a ales partea cea bună, care nu-i va fi luată*” (Luca 10, 42), pe care sufletul nostru îl dorește la infinit.

Aceste învățături ale Sfântului Ioan al Crucii vor deosebi sufletele care se lasă conduse de Dumnezeu la

următorul nivel în viața spirituală de acele suflete care se plafonează, care continuă să facă la exterior lucruri creștinești bune, dar sunt prea atașate în interior de propria lor voință și nu fac niciodată următorul pas serios, acela de unire cu Dumnezeu.

Sfântul Ioan al Crucii dorește să devenim conștienți de cele mai profunde dorințe ale sufletului omenesc. Ne spune că sufletul are mari profunzimi, care sunt infinit de adânci pentru că sunt făcute pentru Dumnezeu. În mod particular, ne spune că memoria, intelectul și voința omenească sunt ca niște profunzimi (caverne) infinite, hăuri infinite în sufletele noastre, pe care numai Dumnezeu le poate umple. „Ele sunt la fel de adânci ca bunurile nemărginite pe care sunt capabile să le cuprindă, dat fiind că nici un lucru mai mic decât infinitul nu va reuși să le umple”.

Problema noastră este că încercăm să umplem adâncurile sufletului cu lucrurile trecătoare ale acestei lumi: succesul, bogățiile, plăcerile mâncării, băuturii și ale trupului, planurile și visurile noastre, dorința de a avea un anumit statut, acumularea de bunuri, setea de aprobare și foamea de aplauze.

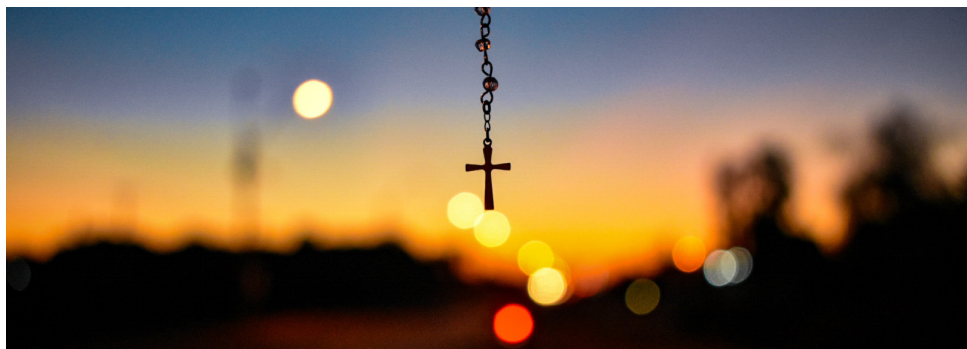
Aceste lucruri nu sunt rele în sine, dar nu au puterea de a ne împlini cu adevărat. Ele devin o problemă atunci când le așezăm în centrul vieții noastre, când ne legăm identitatea și siguranța de ele, ca și cum ar putea susține ceea ce este, în noi, infinit mai adânc. Și, așa cum spune Sfântul Augustin: „Neliniștită este inima noastră până când nu se va odihni în tine, Doamne”.

Cei mai mulți dintre noi ar putea să încuviințeze din cap și să recunoască acest adevăr în mintea lor, totuși continuă să alerge după laude, bogății, plăceri, nevoia de a controla etc. De ce? Sfântul Ioan al Crucii spune că din cauza tendinței de a trăi la suprafața vieții spirituale. **Nu suntem în suficientă armonie cu acele dorințe lăuntrice din adâncul sufletelor noastre. Avem tendința de a căuta mângâieri și satisfacții imediate și suntem prea speriați sau prea distrași pentru a merge mai în profunzime împreună cu Dumnezeu în rugăciune.** Așa că ne mulțumim cu multe lucruri care sunt mai prejos decât Dumnezeu, deși „numai austeritatea face viața creștină puternică și autentică” (Papa Paul al VI-lea, *Cateheza* din 8 februarie 1978).

Dintr-un pasaj celebru din cartea *Urcarea Muntelui Carmel*, aceste rânduri, luate separat, ar putea părea copleșitoare:

Străduiți-vă să preferați întotdeauna nu ceea ce este cel mai ușor; ci ceea ce este cel mai dificil; nu ceea ce vă aduce cea mai mare plăcere, ci mai degrabă ceea ce vă aduce cea mai mică plăcere; nu ceea ce este odihnit, ci ceea ce este obositor; nu ceea ce este o dorință pentru ceva, ci ceea ce este o dorință pentru nimic. Străduiți-vă astfel să doriți să intrați într-o detașare completă, într-o goliciune și sărăcie față de tot ceea ce este în lume, de dragul lui Cristos.

Sfântul Ioan al Crucii vorbește despre o detașare iubitoare. Este esențial să lucrăm la dezrădăcinarea atașamentelor noastre. Lucrurile de care suntem atașați ne împovărează

viața spirituală. **Toate lucrurile de care ne agățăm, ne împiedică să creștem într-o unire mai profundă cu Dumnezeu.** Mulți creștini buni și credincioși încep să crească în viața spirituală, dar se plafonează și devin mediocri pentru că nu se străduiesc serios să se lepede de ei înșiși în mod regulat și să se rupă de atașamentele lor. Fac multe lucruri bune: se roagă, se implică în parohia lor, participă la un grup, urmează învățăturile Bisericii Catolice. Dar rămân atașați de confort, plăceri. Sfântu Ioan al Crucii spune că, pe termen lung, aceste atașamente sunt mai dăunătoare pentru viața noastră spirituală decât anumite slăbiciuni sau chiar decât păcatele veniale ocazionale, deoarece **atașamentele noastre ne obstrucționează în mod regulat voința și dorințele, îndepărtându-ne de Singurul care ne satisface și îndreptându-le spre ceva mai puțin important decât Dumnezeu.**

El ne îndeamnă să ne străduim urgent să ne învingem atașamentele, chiar dacă nu sunt atașamente păcătoase, pentru ca ele să nu ne îndepărteze de dorința noastră de Dumnezeu. El folosește o analogie: păcatele noastre sunt asemănați cu o funie care trage o pasăre în

jos, împiedicând-o să zboare spre înălțimi, în timp ce atașamentele noastre sunt doar o sfoară subțire. Dar atât sfoara subțire, cât și funia solidă împiedică pasărea să se înalțe.

Nu uitați, orice altceva mai puțin important decât Dumnezeu nu ne va satisface. Vom căuta ca de obicei să umplem profunzimile sufletului nostru cu lucruri mai puțin importante, care ne distrag atenția de la dorințele noastre cele mai profunde și mai adevărate.

De aceea, trebuie să ne străduim în mod serios să punem capăt diferitelor noastre atașamente, renunțând la noi înșine și luându-ne crucea în fiecare zi, astfel încât nimic să nu ia locul singurului lucru necesar: Isus.

Așa cum arată Sfântul Ioan al Crucii, **fără o practică statornică a renunțării la sine, toate celelalte virtuți și exerciții spirituale „nu sunt decât o învățare în cerc, fără înaintare... Nu aș socoti vrednică de luat în seamă nicio spiritualitate care caută dulcegăriile și ușurința, fugind de imitarea lui Cristos”.**

Cateheză inspirată din lucrarea
„Când te rogi. Încredere, abandonare și
transformarea sufletului tău”,
de Edward Sri

Pr. paroh Mihai Mărtinaș